

Irina Lankova plays Alexander Scriabin

Compact Disc :

Recorded May 2006 at the Studio Tubor Varga in Grimisuat Switzerland on piano Steinway n°364500.
Project Director: Peter Bell. Sound Engineer: Jean Claude Gaberel. Piano Technician: Joël Jobé. Photography: Julien Brightwell. Design: Michel De Backer.

Distribution:

Professional distribution by AMJ Benelux + 32 67 210 248

About the program of the CD:

'Kunst is het voorgevoel van de waarheid' Alexander Blok

Alexander Skriabin (1872-1915) is een fascinerende figuur uit de muziekwereld in de kentering tussen twee eeuwen. De ontwikkeling van zijn stijl kan worden gevolgd aan de hand van zijn omvangrijke oeuvre voor piano. Van zijn vroege romantische composities, beïnvloed door Chopin, evolueert hij naar een volstrekt eigen stijl. Die muzikale taal wordt ingegeven door zijn mystieke filosofische overtuigingen (geïnspireerd door oosterse filosofieën), en kondigt reeds de atonale klanken van het nieuwe tijdperk aan.

De eerste periode van zijn werk wordt hier vertegenwoordigd door de Sonate nr. 2 op. 19 (1896) en de Etude op. 8 nr. 12 (1895). Voor deze tweedelige Sonate, die zowel de benaming als het karakter van een fantasie meekreeg, werd hij geïnspireerd door zijn beschouwing van de zee: *Andante* (- nacht aan zee) en *Presto* (- een storm). Evenals de Etude sluit deze Sonate aan bij de romantische traditie van de 19de eeuw.

In de Fantasie op. 28 (1900) en in Poèmes op. 32 (1903) is de stijl van Skriabin al heel persoonlijk. In beide werken is polyfonie een essentieel constructief en expressief middel. Deze krijgt in de Poèmes gestalte in een laconieke uiteenzetting in zuiver pianistische stijl; maar in de Fantasie, met haar orkestrale klanken, bereikt zij een maximale verdichting en een symfonische dimensie.

De Pièces op. 57 (1910) dragen de symbolistische titels *Désir* en *Caresse dansée*. Skriabins rijpe stijl bereikt er een extreme gevoeligheid, waarin alles slechts gesuggereerd wordt, van binnenuit komt en naar sublieme hoogten reikt.

De Sonate nr. 9 op. 68 (1913), door Skriabin *'Le Poème satanique'* genoemd, evoceert geen gevoelens van sentimentele aard, maar 'herinneringen' van de ziel. Diepe, onverklaarbare angst wordt steeds intenser, bereikt een hoogtepunt en lost zich vervolgens in het niets op; echter niet om voor altijd te verdwijnen, maar om in nieuwe gedaante herboren te worden.

Toongrenzen worden verlegd, de melodie verliest haar hoofdrol en vormt een geheel met de harmonie; de muziek belichaamt de esoterische ideeën van de componist, die het antwoord op de vraag naar de zin van het leven in de mystieke sfeer zocht, en de kunst koos als het ultieme instrument dat in staat is om de wereld te veranderen, evenals zijn relatie met deze.

In die keuze, die ik volledig deel, wil ik de componist hier volgen.

W.g. Irina Lankova

Over Irina Lankova:

Irina Lankova werd in 1977 geboren en volgde de strenge opleiding van de beroemde Gnessin muziekhogeschool te Moskou. In 1996 kwam zij naar België voor haar studies, bij prof. Eugène Moguilevsky aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel. Hier behaalde zij de Eerste Prijs met Grote Onderscheiding, evenals het Hoger Pianodiploma.

Irina vervolmaakte zich vervolgens tijdens masterclasses met Vitaly Margulis en Vladimir Tropp. Ze was laureaat van de *Bourse Wernaerts* van de Franse Gemeenschap en van de Prijs van de Stichting *Horlait Dapsens* (België) voor kamermuziek.

Haar eerste cd, met opnames van Rachmaninov en Liszt, werd enthousiast ontvangen door het publiek en geprezen door de media. Hetzelfde gold voor het recital dat ze gaf in het kader van het Europalia festival te Brussel, dat op Radio Klara werd uitgezonden.

Sinds haar debuut in Moskou treedt Irina overal ter wereld op, als soliste en in diverse kamermuziekbezettingen. Haar vertolkingen zijn geliefd vanwege hun Slavische temperament, hun kleurrijke en zangerige klank, en voor haar persoonlijke stijl, die de muziek een geïmproviseerd en nieuw karakter weet te geven.